

Fru Anni Svanholt påpegede, at videnscentrets bestyrelse skal brænde for det. Nu er det jo en bestyrelse i en selvstændig organisation, kan man sige, hvor medlemmerne udpeges af arbejdsmarkedets parter, kvindeorganisationer og forskningsverdenen, og videnscentret skal netop være rammen om arbejdet for at skabe mere nytænkning på ligestillingsarbejdet, formidle og prøve at finde ud af, hvor det er, vi ikke ved nok. Der er jo dele af området, hvor jeg synes, vi ikke ved nok, f.eks. problemet med vold mod kvinder – hvad er det, der er grunden til det, og hvordan kan vi hjælpe? Netop på forskningsområdet mener jeg faktisk, at der skal sættes lidt turbo på, som Kristeligt Folkepartis ordfører foreslog. Det er jeg meget enig i, og det skal videnscentrets bestyrelse sørge for, og derfor må jeg umiddelbart formode, at det bliver nogle, der brænder for sagen, som det helst skal være.

Dansk Folkeparti siger, at arbejdsmarkedets parter skal ordne det hele. Man må jo sige, at med al ære og respekt for arbejdsmarkedets parter har de altså efter 20-25 år med ligelønsloven ikke kunnet tackle problemet og ikke formået at leve op til ligelønslovens principper. Derfor mener jeg faktisk, at Folketinget har en forpligtelse til at være med til at skubbe på, være med til at inspirere, hvad den vedtagelse, der blev vedtaget i Folketinget i maj 1999, faktisk også pålægger regeringen.

Det er altså ikke noget, jeg siger, bare fordi jeg har lyst til det. Regeringen er faktisk blevet pålagt af et flertal i Folketinget at arbejde for ligeløn, arbejde for bedre pensionsordninger og arbejde for en bedre sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, som jo igen hænger sammen med, hvordan man fordeler omsorgsarbejdet, og hvordan man fordeler arbejdet i hjemmet og på arbejdsmarkedet. Så jeg synes faktisk godt, at staten bør og skal skubbe på.

Også tak til CD og til hr. Anders Samuelson for en positiv tilkendegivelse. Jeg synes også, der er meget god grund til, som hr. Anders Samuelson gjorde på Det Radikale Venstres vegne, at anerkende og rose Ligestillingsrådets arbejde. Det har været fornemt, det har været godt, og det har hvilet på et grundlag, der var rigtigt dengang. Men nu kan vi se, at vi bevæger os fra kvindekampen til, kan man sige, det mere kønsbaserede arbejde med hensyn til, hvordan vi gerne vil have velfærdssamfundet til at udvikle sig.

Jeg er også enig i bemærkningen om, at stærke mænd har brug for stærke kvinder, og stærke kvinder har brug for stærke mænd. Det har samfundet i øvrigt også brug for, altså både mænd og kvinder, der kan forholde sig til andet end deres eget liv og også forholde sig til det demokratiske liv, det offentlige liv, det kulturelle liv osv. osv.

Jeg så også gerne som hr. Søren Kolstrup, at vi kunne have fundet et bedre navn end mainstreaming. Det er ikke noget specielt godt navn, men indtil dette øjeblik er der ikke kommet noget, der er bedre, og så må vi bare gøre os en anstrengelse for at forklare, at det altså handler om, at ligestillingen ikke skal tænkes ind lige før punktet eventuelt, men tænkes ind i den politiske dagsorden, den samfundsmæssige dagsorden.

Så vil jeg godt sige til hr. Ole M. Nielsen, at efter at jeg har stiftet bekendtskab med Kristeligt Folkepartis ordfører på dette område, har jeg i hvert fald ikke nogen fordomme om, at Kristeligt Folkeparti ikke skulle brænde for ligestilling. Det er bestemt min opfattelse. Jeg vil dog tillade mig at sætte et lille spørgsmålstegn ved udsagnet om, at de andre nordiske lande er meget længere fremme end os. På nogle områder ja, men på andre områder nej. Jeg mener faktisk, at en af de væsentlige forudsætninger for kvinders mulighed for arbejdsliv er, at der er daginstitutionsplasser nok, og her slår vi både Norge, Sverige og Finland med flere længder. Det er en væsentlig brik, når vi skal realisere ligestillingen og ikke bare have en lov på et stykke papir.

Jeg vil godt slutte med at sige, at for mig og for regeringen handler ligestilling om en vision om et bedre samfund, og at det er vigtigt, at samfundet er præget af mænd og kvinders forskelligheder. Det handler ikke om at gøre mænd og kvinder ens – Vorherre bevares – det handler om, at mænd og kvinders viden, kreativitet og erfaring skal ind i samfundets beslutningstagen og skal kunne komme til udfoldelse på et lige grundlag, og at man ikke skal gøres til genstand for diskrimination på grund af sit køn.

Her synes jeg egentlig, at vores samfund er kommet ganske langt. Vi er nået et godt stykke vej, men alligevel er samfundet og specielt måske arbejdsmarkedskulturen – altså dér, hvor folk er i de fleste af deres vågne timer – stadig meget præget af mandlige normer. Det er nok dér, man skal ind med ligestillingsarbejdet og prøve gennem dialog, information og skubben